

**Πρῆξι τελευταία,
ὄντως ἀπεικταία.**

**Σκηνή πρώτη
ὄλο κρότοι.**

(*Ὁ νέος Ὀδοιπόρος
φρονάζει διατόρως).*

Δ.—

Τί ζητεῖ αὐτή, τί θέλει
τῶν τυράννων ἢ ἀγέλη;
Διὰ ποίους αἱ ἀλύσεις;
γὰρ τὸν πρῶτον ἐν τοῖς Ἰσούς;
Χωρεῖτε, χωρεῖτε,
Τρικυόπην βαρεῖτε,
κτυπάτε καὶ Ράλλην
μὲ λύσαν μεγάλην,
κουράζο κι' ἐμπρός...
Ὡς πότε 'στὸ γένος
θὰ μὲν ὀσυσμένος
φωσφόρος λαμπρός;

Βλέπω τὰ ἕψηλὰ Φωκόλα
νὰ τινάζουνε τὰ κώλα,
ἀλλὰ βλέπω καὶ τὸν Ράλλην
νὰ κυλλεῖται 'στὴν πάλην.

Βλέπω σφαῖρας φλογισμένας καὶ τρομάζω μὲ βροντάς...
νικηφόρος ὁ Ἀντώνης, ὁ Σαῖν-Ζούστ, κι' ὁ Γεωργιαντάς...
νικηφόρος καὶ ὁ Δάππας κι' ὁ ἀνήλικος Κατσινας...
τὰ νταούλια σας κτυπάτε καὶ ἀνάθεμα ρετσίνας.
Συνταράττει τὰ ἐδάφη τῆς; Ἑλλάδος μας οἰσιμός
καὶ νικᾷ τοῦ Ὀδοιπόρου ὁ καθεὶς συνδιασμός,
κι' ἀνατέλλει ὅπως πρῶτα πλήρης γαῖουρο μεγαλείου
ἢ ἐξέδομη Ἀπριλίου.

**Σκηνή δευτέρα
κι' ἀστράπτει πέτρα.**

(*Πάλιν οἱ δύο Ἀσκητὰ προβάλλουν 'στὴν Σκηνήν
τοῦ Ὀδοιπόρου τρέμοντες τὴν βροντερὴν φωνήν.
Ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστραπτῶν τὰ πέριξ ἀνταυγάζουν
κι' ὄλος ὁ βράχος ἐξάφνω φωτίζεται ἀπλήτως,
ὅταν οἱ θεοὶ Καλόγεροι τὰ μαῦρα ἄσσοα βγάζουν
καὶ φαίνεται ὁ Φασουλῆς κι' ὁ βλάξ ὁ Περιλέτος).*

Δ.—

Τί ζητεῖ αὐτή, τί θέλει
τῶν τυράννων ἢ ἀγέλη;

Θὰ σὰς ἔμπη βαθεῖα 'στὴ μύτη
ὁ Γεγῆς τοῦ Κρεστενίτη.
Καὶ σὺ, Ράλλη, πρῶτε βλάμη,
ποῦ παντῆρα μου κρατεῖς,
σὰν κουρέλι θὰ 'στὴν κάμη
ὁ κλεινὸς μπαλωματῆς.
Σηκωθῆτε πιά, ζαγάρια,
μὴ φανθῆτε πάλι βιάδια...
μὰ τί βλέπω; ... θεὸ στυλιάρια...
ἄς τὸ βάλω εἰς τὰ πόδια.

(*Τὸ κόβει λίσση ἐντρομος ὁ μέγας Ὀδοιπόρος
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς συμπάλλον παραφῶρος).*

*Ἄς γράψωμεν ἀργήτορα 'στὸν βράχον ποῦ ἐγέραςε
πῶς ἕνας Πρωτοκλιθεὶρος ὡς Ὀδοιπόδος ἔπεραςε.*

Διαβαίνουν οἱ χρόνοι
καὶ δια σαρόνει
τοῦ χρόνου τὸ σάρωμα,
κι' οἱ θεοὶ μας μονάχοι
ζητοῦμε μιά ράχη
νὰ πῆσῃ μπαγλάρωμα.

Τὰ πάντα συγχίζονται,
παπούτσια ξεσχίζονται,
χαλὰ ὁ ντουνιάς...
καὶ μόνος ὁ Θεόδωρος
θὰ ζῇ γενναῖοθωρος
ἡμῶς Πιρπινιάς.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ Ἰωάννης Ἀρῶσος, στανὸς μας συγγενῆς,
ὁ ἐν τῇ Μαγχεστριά ἀποκαταστημένος,
ἀπεφθῆ μετὰ κόρης πολὺ ἐρατινῆς,
μὲ τὴν Κατίναν Ἀλμπου, καλλίστην καὶ εἰς γένος.
Καὶ ὁ Ρωμῆος μαζὶ τῶν ἐν τῆς χαρᾶς μεθᾷ
κι' ἐπεύχεται 'στὸ ζεῦγος τοῦ κόσμου τάγαθά.

Ὁ Μιχαὴλ Κατσιμπάλης ἐλθὼν ἐξ Ἑσπερίας
ἐκόσμησε τὰ δύο του μεγάλα Καταστήματα
μὲ τόσα νέα πράγματα καὶ συλλογὰς μυριάς
ποικιλοτάτας καὶ λαμπράς εἰς εἶδη καὶ εἰς σχήματα.
Λοιπὸν μὴν περιμένετε, μὰ τρέφετε τροχάδην,
ὅπως πηγαίνουν δελαδί καὶ οἱ στραβοὶ 'στὸν Ἄδην.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖς
μὲ Ξενοδοχεῖον Ξυθῆ, — θεὸς 'στὸ λάβι, τρεῖς 'στὸ ξυθῆ,

μὲ Χημειὸν, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τοπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς; — ὁδὸς τοῦ Πρασταίου, κοινορτὸς πολὺς.